U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem, se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č.j. OAM-1203/VL-07-L07-PD-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2009, č. j. 16 Az 4/2009 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2009, č.j. OAM-1203/VL-07-L07-PD-2007. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany udělené podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a to pro existenci důvodů podle § 17a odst. 1 písm. a) téhož zákona.

Doplňková ochrana byla stěžovateli udělena rozhodnutím ze dne 10. 5. 2007, č.j. OAM-1203/VL-07-ZA03-2005 na dobu 24 měsíců z důvodu hrozícího skutečného nebezpečí, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Toto nebezpečí spočívalo v tom, že ač bylo shledáno, že stěžovatel není opozičním aktivistou, jak tvrdil, nebylo možno vyloučit v případě návratu závažné problémy s běloruskými státními orgány. O prodloužení doplňkové ochrany stěžovatel požádal dne 3. 3. 2009, a to z důvodu, že v České republice žije, má zde rodinu a práci. Žádost stěžovatele žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem nyní napadeným rozsudkem taktéž zamítl. Krajský soud

ve svém rozsudku potvrdil názor žalovaného, že doplňková ochrana byla stěžovateli na začátku roku 2007 udělena z obavy aplikace nového běloruského zákona č. 71–3, ze dne 15. 12. 2005, který mj. změnil trestní řád a trestní zákoník Běloruské republiky, a zavedl trestní odpovědnost za diskreditaci republiky. Nebylo možno vyloučit, zda by tento zákon příp. nedopadl na stěžovatele, když by se vrátil do země původu jako osoba, která v cizině požádala o udělení azylu. Jelikož však z později zjištěných informací o aplikaci tohoto zákona v Bělorusku stěžovateli nic nehrozí, ztotožnil se městský soud se závěry žalovaného, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Důvody, které žalobce uváděl pro prodloužení doplňkové ochrany, tj. že na území České republiky má rodinu a práci, nejsou důvody podle zákona o azylu pro prodloužení doplňkové ochrany. Současně krajský soud poučil žalobce, že z uváděných důvodů se může pokusit o legalizaci svého pobytu na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

V podané kasační stížnosti a jejím doplnění zvoleným zástupcem stěžovatel namítá naplnění důvodů, vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Ve své argumentaci uvádí svůj pohled na význam, poslání a výklad ustanovení § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, na něž se žalovaný správní orgán i krajský soud v odůvodnění svých rozhodnutí odvolaly. Předně namítá, že při posuzování nebezpečí možného trestního postihu stěžovatele z důvodu diskreditace republiky v zahraničí, nelze vycházet z pouhé existence záznamů o aplikaci tohoto ustanovení pouze na osoby aktivně politicky činné, a nelze z nich vyvodit, že na ostatní osoby toto ustanovení nebylo aplikováno, stejně jako z nich nelze dovodit, že na tyto ostatní nebude aplikováno v budoucnu. Stěžovatel je tedy toho názoru, že okolnost možné aplikace ustanovení trestního zákona se sama o sobě nezměnila, možná aplikace jeho ustanovení nadále trvá. Odvolává se přitom na Zprávu Ministerstva zahraničí Velké Británie – Belarus, z 1. října 2008. Dále uvádí, že je nutné posoudit, zda z neexistence zpráv o postihu osob za diskreditaci republiky lze dovodit, že okolnost udělení doplňkové ochrany se změnila skutečně do té míry, že již není doplňkové ochrany zapotřebí. V této souvislosti se odvolává na Zprávu Ministerstva zahraničí USA - Country Report Balarus z 25.3.2009, kde se hovoří o zatýkání pod záminkou porušení jiných zákonných ustanovení a o arbitrárním zatýkání a věznění za účast na demonstracích. Současně uvádí, že tato zpráva mluví i o zastrašování rodinných příslušníků politicky aktivních osob, přičemž stěžovatel připomíná, že jeho manželka je držitelkou azylu v České republice právě pro svou politickou aktivitu. Navíc se zde uvádí, že rodinní příslušníci politicky aktivních osob jsou postihováni např. propouštěním ze zaměstnání. Tudíž vzhledem k jeho rodině mu nebezpečí stále hrozí a rozhodnutí správního orgánu nemá oporu v podkladech, ze kterých mělo vycházet. Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že správní orgán není oprávněn vydat rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 17a zákona o azylu, když se v tomto ustanovení mluví o „odnětí doplňkové ochrany". To vedlo k nesprávnému právnímu posouzení právní otázky krajským soudem. Závěrem stěžovatel vyjadřuje přesvědčení o přijatelnosti kasační stížnosti s tvrzením, že soud se dopustil zásadního pochybení, když se ztotožnil s chybným výkladem správního orgánu a nerespektoval ustálenou judikaturu, což mělo dopad na jeho hmotně právní postavení. Stěžovatel proto

navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti stěžovatele se vyjádřil žalovaný přípisem ze dne 4. 10. 2010. Uvedl, že popírá oprávněnost stížních námitek, neboť má za to, že jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany i rozsudek soudu byly vydány v souladu se zákonem. Soud ve svém rozsudku velmi podrobně zhodnotil, že správní orgán při posuzování žádosti vycházel z aktuálních informací, přičemž dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný. Správní orgán rovněž posoudil, zda žadatelem uváděná skutečnost, že má v České republice manželku a děti, kteří mají status azylantů, nemá vliv na možný návrat do vlasti. Z rozhodnutí soudu plyne, že správní orgán při svém rozhodování nijak nepochybil, dostatečně zjistil skutkový stav a to na podkladě informací o zemi původu, neshledal rovněž vady řízení, pro které by bylo nutno správní rozhodnutí zrušit. Žalovaný proto závěrem svého vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem jeho vlastních zájmů.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, www.nssoud.cz.

Nyní projednávaná věc typově nespadá pod žádnou ze situací „přesahu vlastních zájmů stěžovatele“, uvedených ve výše citovaném usnesení. Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledává stěžovatelem tvrzené zásadní pochybení krajského soudu při výkladu práva a zdůrazňuje, že se v rámci své rozhodovací činnosti již zabýval všemi dotčenými právními otázkami.

Stěžovatel se především domnívá, že mu měla být prodloužena doba doplňkové ochrany, neboť v jeho případě nadále existuje riziko, že bude v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v České republice po návratu do Běloruska vystaven represím ze strany tamních státních orgánů, a to včetně možného trestního stíhání pro diskreditaci republiky v zahraničí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se již v minulosti dostatečně zabýval otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby bylo možno žadateli o azyl udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. V obecné rovině lze odkázat například na rozsudek ze dne 21. 5. 2008, č. j. 2 Azs 48/2007 - 71, v němž zdejší soud uvedl, že: *„při posuzování překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je*

třeba zohlednit změnu situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, tehdy, pokud tato změna podle konkrétních skutkových okolností případu je natolik podstatná a intenzivní, že by mohla představovat „reálné nebezpečí", že žadatel bude vystaven mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu [čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (č. 209/1992 Sb.)], anebo pokud by díky této změně bylo „přiměřeně pravděpodobné", že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů uvedených v čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.)" (přestože se citované rozhodnutí vztahuje k institutu překážky vycestování upraveném v § 91 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 8. 2006, lze uvedený závěr analogicky vztáhnout i k institutu doplňkové ochrany zakotveném v § 14a téhož předpisu s účinností od 1. 9. 2006; k tomu srov. např. rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). Z logiky věci plyne, že totožným způsobem je nutno posuzovat i žádost o prodloužení doby doplňkové ochrany. Ministerstvo vnitra tedy i v řízení o žádosti o prodloužení doby doplňkové ochrany zkoumá, zda jsou v době podání této žádosti splněna výše uvedená kritéria přiměřené pravděpodobnosti a reálného nebezpečí.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku č. j. 5 Azs 80/2007 - 51 ze dne 17. 3. 2008 uvedl, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady *„non-refoulement"*, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu.

Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře mj. uvedl, že *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*" (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71).

Na tomto místě činí Nejvyšší správní soud závěr, že stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že žalovaný nevzal v úvahu aktuální situaci v zemi původu stěžovatele, neboť obsah spisu svědčí o opaku. Ve spisu jsou založeny nově obstarané aktuální zprávy a informace, na něž se správní orgán žalovaný správní orgán, a stejně tak i krajský soud, v odůvodnění svých rozhodnutí odvolávají.

Nejvyšší správní soud tak v prvé řadě konstatuje, že z Informace MZV ze dne 28. 4. 2008, č.j. 113160/2008-LPTP, založené ve spisu, vyplývá, že k aplikaci zákona č. 71-3 z 15. 12. 2005 v trestní praxi došlo v Bělorusku vůči představitelům opozice a nikoli vůči

běžným občanům. Nejsou známy žádné případy represí neúspěšných žadatelů o azyl v jiných zemích, ani o takových případech nejsou informace od jiného zastupitelského úřadu demokratické země v Minsku. Ani další Informace MZV - Bělorusko, ze dne 9. 6. 2008, č.j. 116583/2008-LPTP, vztahující se ke Sjednocené občanské straně, Postavení členů opozice a jejich rodinných příslušníků Situaci neúspěšných žadatelů o azyl, taktéž založená ve spisu, nepopisuje případy, kdy návrat neúspěšných žadatelů o azyl do Běloruska s sebou nese negativní následky.

Stěžovatel namítá, že při posuzování nebezpečí jeho možného trestního postihu z důvodu diskreditace republiky v zahraničí, nelze vycházet z pouhé existence záznamů o aplikaci tohoto ustanovení pouze na osoby aktivně politicky činné, a nelze z nich vyvodit, že na ostatní osoby toto ustanovení nebylo aplikováno, stejně jako z nich nelze dovodit, že na tyto ostatní nebude aplikováno později. To zřejmě odpovídá přesvědčení stěžovatele, že správní orgán za daného stavu věci pominul posoudit nebezpečí, které stěžovateli při návratu do vlasti hrozí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgán se problémem, zda stěžovateli v případě návrhu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, dostatečně zabýval a dospěl k závěru, že nikoli. Tento závěr odpovídá judikaturou dovozenému standardu důkazního břemene. Nejvyšší správní soud již v minulosti akceptoval test *reálného nebezpečí* pro zkoumání *důvodnosti* obav, že cizinec utrpí *vážnou újmu*. V rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82 (dostupném z http://www.nssoud.cz) konstatoval, že *„povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu* (...) *je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí", že bude takovému zacházení vystaven"*. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud své úvahy rozvedl v tomto směru, že *„reálným nebezpečím" (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí") nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho"*. Žalovaný se tedy v souzené věci otázkou hrozícího nebezpečí, kterému by byl stěžovatel v případě svého návratu vystaven, zabýval a jeho závěry jsou souladné s judikaturou zdejšího soudu.

Nejvyšší správní soud považuje za postačující úvahy žalovaného, že nové podklady správního rozhodnutí (zprávy o zemi původu stěžovatele) mu umožnily opačné rozhodnutí ve věci, resp. že opatřené informace o zemi původu stěžovatele poskytují dostatečný podklad pro závěr, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, se změnily do té míry, že již příslušné ochrany není třeba. Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vyložil, proč rozhodnutím ze dne 17. 4. 2009, č.j. OAM-1203/VL-07-L07-PD-2007, udělil stěžovateli doplňkovou ochranu. Jak správní orgán konstatoval, nebylo v době přiznání doplňkové ochrany žalobci možno vyloučit závažné problémy s běloruskými orgány ve smyslu nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Správní orgán rozhodoval o udělení mezinárodní ochrany v době přetrvávajících pochybností o osudu zamítnutých žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se navrátili zpět do Běloruska. V prosinci roku 2005 prezident Lukašenko podepsal Zákon Běloruské republiky č. 71-73 „O vnesení doplnění a změn do některých zákonů Běloruské republiky z důvodů zpřísnění odpovědnosti za činy zaměřené proti člověku a společenské bezpečnosti". Podle tohoto zákona se „diskreditace Běloruské republiky poskytnutím cizímu státu, zahraniční nebo mezinárodní organizaci, informace

o politické, ekonomické, sociální, vojenské nebo mezinárodní situaci v Běloruské republice, když tato informace je nepravdivá a diskredituje Běloruskou republiku nebo její vládní orgány (dále jen „diskredituje Běloruskou republiku“) trestá vazbou (arrest) až na 6 měsíců nebo odnětím svobody (deprivation of freedom) až na dva roky“ (UNHCR Refworld http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain?docid=43e326bd4).

Žalovaný nyní nově vyšel z aktualizovaného a komplexněji zjištěného skutkového stavu, doplněného o Informace MZV č.j. 113160/2008-LPTP a č.j. 116583/2008-LPTP o Bělorusku. V případě institutu doplňkové ochrany posuzuje žalovaný skutečnosti proměnné v čase, respektive aktuálními informacemi ověřuje trvání hrozící vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný dostatečně zjišťoval skutkový stav obstaráním si relevantních a aktuálních informací o zemi původu stěžovatele a měl při svých závěrech již postaveno na jisto, že návrat neúspěšných žadatelů o azyl do Běloruska s sebou nenese negativní následky. Pokud si tedy žalovaný na základě nových informací o situaci v zemi původu stěžovatele, které považuje zdejší soud za dostatečné, utvořil názor, že již neměl pochybnosti o postavení žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do vlasti, mohl shledat další trvání doplňkové ochrany jako neopodstatněné. V daném případě žalovaný své povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav dostál. Shromážděné informace o zemi původu stěžovatele, které byly podkladem napadeného rozhodnutí, považuje zdejší soud za relevantní, důvěryhodné, aktuální i transparentní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, či rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č.j. 3 Azs 13/2009 - 47).

Nejvyšší správní soud současně poukazuje na to, že se již obdobnými případy v nedávné době zabýval. V rozsudku ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 Azs 42/2008 - 125, po provedeném dokazování konstatoval, že „*doposud nejsou známy případy, že by neúspěšní žadatelé o azyl byli po svém návratu do Běloruska v tomto ohledu postihováni.*“ (pro shodný závěr srov. též rozsudek ze dne 20. 11. 2009, č. j. 1 Azs 104/2008 – 61, usnesení ze dne 3. 2. 2010, č. j. 2 Azs 68/2009 – 80, či usnesení ze dne 4. 8. 2010, č. j. 3 Azs 23/2010 - 154). Důvody, pro které je stěžovatelem požadováno prodloužení doplňkové ochrany se tedy Nejvyšší správní soud již zabýval a dospěl k závěru, že ve vztahu k zemi původu dány nejsou.

Namítá-li stěžovatel, že krajský soud se nevypořádal s námitkou, že správní orgán není oprávněn vydat rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 17a zákona o azylu, když se v tomto ustanovení mluví o „odnětí doplňkové ochrany“, potom zřejmě přehlédl text odůvodnění na str. 5 napadeného rozsudku, kde krajský soud k této námitce zaujímá stanovisko, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ostatně obdobné případy rozhodnutí žalovaného s formulací „doplňková ochrana se neprodlužuje“ ve spojení s § 17a zákona o azylu Nejvyšší správní soud již akceptoval v řadě předchozích případů. Srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 2 Azs 51/2009 – 79, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2010, č. j. 3 Azs 3/2010 – 80, apod.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem

podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud, obdobně jako krajský soud v závěru odůvodnění napadeného rozsudku, poznamenává, že stěžovatelem uváděné důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, jmenovitě, že má v České republice rodinu a práci, ač nejsou důvody relevantními pro prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu úpravy obsažené v zákoně o azylu, jsou takovými důvody, pro které se může pokusit o legalizaci svého pobytu na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu